

Últimos días en La Habana

Direcció: Fernando Pérez

Cicle de cinema llatinoamericà

Països: Cuba, Espanya (2017)

Fitxa tècnica

Guió Fernando Pérez, Abel Rodríguez **Fotografia** Raúl Pérez Ureta **Interpretació** Jorge Martínez, Patricio Wood, Gabriela Ramos, Cristian Jesús, Coralita Veloz, Ana Gloria Buduen, Yailene Sierra, Carmen Solar **Durada** 92 min **Gènere** Drama **Llengües** Versió original en espanyol

Sinopsi

Al cor de l'Havana hi viu Miguel, un home de 45 anys que somia fugir a Nova York. Treballa com a rentaplats en un restaurant mentre espera un visat que mai arriba. Viu amb Diego, un home de la seva mateixa edat immòbil per la sida que allibera tota la seva energia des de l'estret jaç en què viu postrat. Miguel i Diego són com la nit i el dia, mentre que el primer es refugia en si mateix, el segon s'obre als altres. Només Diego coneix l'enigma de Miguel. Però quan finalment arriba una sorprenent visa, els protagonistes i els seus amics s'enfronten a una inusitada decisió. (Sensacine.com)

Crítica

'Últimos días en La Habana': llums i ombres de Cuba

2017.02.15 - BERLÍN 2017: Amb la història de dos amics que esperen el final, cadascú a la seva manera, en una Havana que ja no és sinó l'ombra de si mateixa, Fernando Pérez declara el seu amor a Cuba, la seva ànima i la seva gent

El butlletí informatiu que escolta Miguel (**Patricio Wood**) al principi de la pel·lícula es pronuncia clarament sobre la qüestió: Cuba ja no és el que era, però encara no sap què serà. En aquesta terra de ningú en què el temps queda en suspens, **Fernando Pérez** ens porta de passeig, a **Últimos días en La Habana**, presentada a la Berlinale com a projecció especial, per dues Havanas que coexisteixen: una ciutat alegre en la qual s'és feliç amb poc (una bicicleta, unes ganes de ballar que s'encomanen a tots els clients d'una botiga) i una capital abandonada a la seva sort, l'arquitectura, en el passat fastuosa, cau a trossos.

Les dues facetes de l'illa són representades en aquest film per dos amics d'infància, ara amb quaranta i molts anys, que comparteixen el mateix apartament, almenys per un temps. Primer coneixem Miguel, taciturn i sempre atabalat, que frega plats en un restaurant i cuida el seu amic Diego, comptant els dies i les hores que falten per obtenir el seu visat per a "Yuma" (el sobrenom que donen els cubans als Estats Units) i acariciant una postal de "Yanquilandia" que penja de la paret de la cuina, la seva fidel aliada en una anodina rutina. Diego (**Jorge Martínez**), per la seva banda, viu altres "últims dies": confinat al seu llit, passant per la fase terminal de la sida, aquest homosexual que ha hagut d'aferrar-se a la seva vitalitat i independència per afrontar el rebuig de la seva família, encara mira d'aprofitar al màxim una vida que haurà de deixar, per més que li pesi, i que ha estimat amb totes les seves forces; això és així fins al punt que l'espectador gaudeix cada moment que passem al costat d'aquest moribund divertit i tendre, d'una entremaliada ironia.

I, mentre que esperem al costat dels dos homes, descobrim, al llarg de les visites al malalt i de les expedicions de Miguel a l'exterior, altres personatges i fragments de la Cuba actual, on la gent arriba a no sentir-se contradictòria en reclamar diners i invocar la religió, criticant alhora els sospitosos d'haver traït la revolució. Alguns se'n van (potser per fer el mateix en una altra banda) o trien tirar endavant com sigui (com la xicota del formós mulat, que prefereix vendre el seu cos a l'Havana que quedar-se estancada). Altres no se'n van, com la neboda Yusisledi (**Gabriela Ramos**), una adolescent descarada que no té pèls a la llengua, sinó afecte en venda, i porta ja en si mateixa la generació següent. És ella la que un dia aconsegueix reunir a casa de Diego tota la "família" que hem conegut durant el film, ella és qui ha triat Pérez com a habitant temporal d'aquest món en transició, amb la seva alegria de viure, que perviu malgrat tot, però també amb les seves cançons tristes.

“Últimos días en La Habana”: premis i seleccions principals

Festival Internacional de Cinema de Guadalajara 2017

Nominació Premi Maguey a millor llargmetratge

Premi José María Forqué 2018

Nominació a millor imatge llatinoamericana

Festival de Cinema Espanyol de Màlaga 2017

Guanyadora Biznaga d'Or a millor pel·lícula iberoamericana

Guanyadora Biznaga de Plata al Premi de l'Audiència i a millor actriu de repartiment

Fernando Pérez

Filmografia com a director

2018 <i>Insumisa</i> (postproducció)	1995 <i>Madagascar</i>
2016 <i>Últimos días en La Habana</i>	1990 <i>Hello Hemingway</i>
2014 <i>La pared de las palabras</i>	1987 <i>Clandestinos</i>
2010 <i>José Martí: el ojo del canario</i>	1983 <i>Omara</i> (curt documental)
2007 <i>Madrigal</i>	1978 <i>Siembro viento en mi ciudad</i> (curt documental)
2003 <i>Suite Habana</i> (documental)	1975 <i>Cascos blancos</i> (curt)
1998 <i>La vida es silbar</i>	1975 <i>Crónica de la victoria</i> (curt documental)

Biografia

Fernando Pérez Valdés (l'Havana, 19 novembre de 1944). Director de cinema i escriptor cubà, llicenciat en Llengua i Literatura Hispàniques a la Universitat de l'Havana. Els seus films *Clandestinos*, *Madagascar* i *Suite Habana* figuren entre els més rellevants del cinema cubà. Va merèixer, al costat de l'actriu Daysi Granados i l'editor Nelson Rodríguez, el Premi Nacional de Cinema el 2007. Actualment és el cineasta cubà més reconegut.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

